

12

Přítomný
okamžik
nám
pomáhá
být **bd**ělí.

„Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde.“ (Mt 24, 42).

Zde Ježíš ukazuje velké tajemství: máme žít dobře přítomný okamžik, protože On se vrátí ve chvíli, kdy budeme pracovat, věnovat se běžným každodenním věcem, v nichž často zapomínáme na Boha, protože jsme příliš pohlceni starostmi o zítřek.

Dobře bdí ten, kdo miluje. Bdění patří k lásce.

Když člověk někoho miluje, jeho srdce stále bdí, stále na druhého čeká a každý okamžik, kdy s ním není, žije pro něho.

Takto jedná ten, kdo miluje Ježíše. Vše dělá pro Něho, setkává se s Ním v běžných projevech Jeho vůle v každém okamžiku a slavnostně se s Ním setká v den, kdy přijde.

Před časem jsem se na Boha spontánně obrátila touto modlitbou. Chtěla bych ji připomenout.

„Ježíši, dej, ať stále mluvím, jako by to bylo poslední slovo, které říkám. Dej, ať vždy jednám tak, jako by to byla poslední činnost, kterou dělám. Dej, ať vždy trpím, jako by to bylo poslední utrpení, které ti mohu nabídnout. Dej, ať se vždy modlím, jako by to byla poslední příležitost, kterou mám zde na zemi, abych s tebou rozmlouvala.“

¹Ch. Lubichová (Deník, 11. ledna 1974), Každý okamžik je dar, Nové město 2010

Bdělí v lásce

Zachyťme, co potřebují ti, kdo jsou nám nablízku: hlad, hmotnou pomoc, společnost, přátelství a pusťme se do akce tím, že budeme každého milovat skutky.

V tomto měsíci můžeme konkrétními skutky svědčit o světě, kde je více bratrství.

Proč nedat dohromady to, co máme navíc? Možná jich je málo, ale něco máme: knihu, hračku, tužku, batůžek, který již nepoužíváme, oblečení..., něco, co je pro nás nadbytečné, čeho je příliš, ale i něco, na čem nám hodně záleží, a připravme pak pěkný balíček, který můžeme darovat tomu, kdo to více potřebuje.

Zkušenosti ze světa:

Viktor

„**Promiňte, jak se dostanu k ‚Dítěti Ježíši‘?**“ („Dítě Ježíš“ je jméno nemocnice na okraji města, kde bydlím.) **Tato otázka velmi dobře ladila se setkáním, které jsem měl před sebou.**

Je Štědrý den a já jsem hledal nemocnici, tak jako pastýři hledali Spasitele.

Můj „Ježíšek“ se jmenuje Elbo. Je mu 9 let. Spolu s chlapci a děvčaty pro jednotu z mého města se s ním setkáváme už několik let.

Rodiče ho opustili a on musí často pobývat v nemocnici, protože musí podstupovat komplikované operace. Jeho návštěva jsou moje VÁNOCE!!! Máme velkou radost, že se znovu vidíme. Jako pokorný pastýř mu předám malý dárek: fotbalový dres národního mužstva! Hned si ho chce obléct...

Na vozíčku jedeme jako o závod po barevně vymalovaných chodbách nemocnice. Stačí málo, abych si všiml, že za dveřmi pokojů je mnoho malých jesliček: maminky a tatínkové vedle svých hospitalizovaných dětí. I pro ně přicházejí Vánoce. **Usměju se na ně, pozdravím, daruji jim trochu času...**

Vrátím se domů, prožívám speciální chvíle. Cítím radost, kterou chci předat všem – že takto prožité Vánoce jsou **NÁDHERNÉ!!!**